

[Viggo Starcke.]

lundborg) og forskellige andre ordførere som f. eks. det endnu mere ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har omtalt forholdene i Tyskland. Jeg vil her blot henvise til, at hvis det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) tror, at man faktisk kan skabe beskæftigelse og gode sociale forhold ved afspærringspolitik og restriktioner, planøkonomi og told, hvorfor skal vi så ikke have meget mere af det? Prøv at rejse over til De Forenede Stater; de har ganske vist uhyre høje toldskrænker udadtil, men indadtil er der 48 stater, som ikke har toldtariffer og restriktioner indbyrdes, og de lever endda. I den sammenhæng vil jeg lige nævne, at hele denne agitation, hele denne vending i regeringens politik blev jo sat i gang af Industrirådets formand, direktør Wonsild, da han udtalte, at vi kan ikke liberalisere os til fallittens rand; straks gav alle de socialdemokratiske ministre, som omtalte dette emne, sig til at sige det samme. Hvis man nu tænkte problemerne rigtigt igennem og så udtalte direktør Wonsilds sætning således, at der kom lidt mening i det, skulle den udtales sådan: „Vi kan ikke liberalisere os til fallittens rand“, for det kan vi nemlig faktisk ikke.

Derimod synes jeg, at jeg gerne lige vil gøre et par bemærkninger til den højtærede statsminister, som vendte tilbage til at karakterisere regeringens politik som fuld beskæftigelse, hvor han dog i sin Aarhustale talte om, at det skulle være både en rationel og en produktiv beskæftigelse. Det sidste er retsforbundets politik, det første har hidtil været regeringens politik, og vi havde oprigtig talt håbet, at regeringen særlig ville sætte en streg under det produktive og det rationelle, for beskæftigelse er ikke nok i sig selv.

Jeg vil gerne lige sige dette, at man kan billiggøre importen simpelthen ved at frigøre den, for derved kan der købes til rigtig tid, købes til rigtig pris og købes på det rigtige sted og af de rigtige folk, der har forstand på det og er uddannet til det. Jeg anbefaler meget, at man fortsætter liberaliseringen, medens der endnu lever sådanne handelsfolk, for de er ved at uddø, fordi restriktionerne ganske simpelt har vænnet dem til at tænke i papir i stedet for at tænke i varer og realiteter.

Den højtærede statsminister mente, at jeg var lidt stærk i udtryk og beskyldninger. Jeg synes, det mere var i realiteter. Den højtærede statsminister mente, at liberalismen kun ville være en fordel for de øverste 10 000, og at retsforbundet egentlig repræsenterer

dem. Jeg må formode, det er derfor, vi ingen penge har. Han mente, at vor politik var udtryk for demagogi. Det må formodentlig komme af dette, at vi ingen dagblade og aviser har, vi kan benytte i nogen retning til at fordreje hovedet på andre folk.

Den højtærede statsminister talte om de love, som jeg havde omtalt som love, befolkningen måske ikke ville have savnet, hvis de ikke var blevet gennemført, og så nævnte han på rad de tuberkuløse, de arbejdsløse, de ulykkesramte, de gamle og tjenestemændene; derefter nævnte den højtærede statsminister, at retsforbundet havde valgt ikke at stemme, jeg tror det var ved 39 af 140 love. Det er netop de love, som vi mente det ikke var nødvendigt at tage stilling til, eller som vi mente var overflødige, men alle de andre love, som den højtærede statsminister omtalte, dem har retsforbundet stemt for allesammen. Det er da en interessant oplysning.

Den højtærede statsminister fortalte en morsom historie om Wallenstein og landsknægtene. Jeg omgås ganske vist sjældent landsknægte, og jeg har ikke som statsministeren oplevet 30 års krigen personligt, men han spurgte mig, om jeg nogensinde havde hørt den historie om Wallenstein. Det har jeg. (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Ja, den er fra jeres landsmøde!). Ja, det er den, men der er det sjove ved det, højtærede statsminister, at det var ikke Wallenstein, det var Wellington, og det var lige før slaget ved Waterloo, hvor Napoleon led sit nederlag.

Under denne debat er der faldet forskellige interessante udtalelser, men jeg har kun lagt mærke til, at en af disse udtalelser er blevet påtalt fra den højtærede formands side, og det var, da jeg tillod mig mellem mine citater at citere skibsreder A. P. Møller.

Formanden: Jeg må gøre opmærksom på, at jeg kun har henstillet til det ærede medlem at begrænse antallet af citater. Andet er der ikke sket.

Starcke: Det var på et tidspunkt, da jeg kun havde anført to bittesmå citater, hvoraf det ene var af A. P. Møller, men jeg har her „Information“s artikel fra tirsdag den 23. ds. på forsiden, og den undlod jeg at citere, men den står til disposition for den højtærede formand, hvis han ønsker det.

Derimod skred den højtærede formand ikke ind mod den højtærede statsministers mange mærkelige udtryk som charlatan, men da den højtærede formand måske har opfattet ordet Wallenstein som Wellington